

XI. VŠESOKOLSKÝ SLET V ROCE 1948

V této době, kdy vrcholí přípravy na XIV. všesokolský slet v Praze, vrací se moje myšlenky o 58 roků nazpět, tedy do roku 1948, kdy rovněž vrcholily horečné přípravy na XI. všesokolský slet, první slet po šestileté nacistické porobě českého národa. To nadšení, ve znovu nabyté svobodě, s nímž celá naše jednota přistupovala k nácviku sletových skladeb žen, mužů, dorostenek a dorostenců se nedá slovy vyjádřit a které bylo navíc umocněno právě dokončenou stavbou nové sokolovny, od níž jsme pak slavnostně v sokolských krojích odjížděli do Prahy, abychom nejen celému národu, ale i cizině dokázali, že velká sokolská rodina znovu žije a nezlomila ji ani šestiletá poroba.

Jak jsem již předeslal, tak všechny složky s odpovědností a poctivostí věnovaly mnoho sil a času k nácviku sletových skladeb, zatím bez hudby tak, aby se tyto sestavy vryly do podvědomí každého cvičence, který byl součástí skupiny sedmi, či devíti cvičenců. Později, pak při hudbě z gramofonových desek se pilovaly krokové, taneční a jiné variace tak, aby vše zapadalo do taktů hudby, kterou pro XI. slet složil Jan Seehák.

Každá jednota se zúčastňovala tak zvaných nácvičných, kde před hodnotící komisí jsme museli předvést, jak ta která složka svoji skladbu zvládla. Ku cti naší jednoty lze říci, že se nestalo, aby došlo k výtce za nedostatečné zvládnutí skladby. Těchto nácvičných bylo několik, které pak v rámci jednot v okrese naší župy Dr. Jindry Vaníčka, se staly společným veřejným cvičením, dá se říci, malou generální zkouškou. Svoje cvičení jsme pak ještě předváděli na veřejných cvičeních ve Tvarožné, Velaticích, Hostěnicích, Podolí, Viničných Šumických. Generální zkouška celé župy Dr. Jindry Vaníčka se uskutečnila v Brně, pak už jen následovala Praha – Strahovský stadion.

Tato stať obsahuje všeobecné podmínky v té době 17-letého dorostence. Další vzpomínky se budou týkat pouze nás tehdy 16 a 17-letých dorostenců. Není lehké vybavit si v paměti všechno, co se před 58 lety událo. Na první místo bych dal obrovské nadšení při stavbě nové sokolovny, moderní s veškerým zázemím, náhradou za sokolovnu starou, která byla v samém závěru války vybombardována. Nový výbor jednoty ve složení: Jaroslav Florián – učitel, Ludvík Odnoga – Cukrárna, Ferdinand Poláček – krejčí, Ferdinand Palatin – učitel, Eduard Klein st. – krejčí, Naš'a Sopoušková, Vojtěch Neužil – učitel, František Florian – pošt mistr, Otakar Skládáný – kovář, dokázal za pomoci všech členů jednoty, že nová sokolovna byla v roce 1948 dokončena. Na tomto zdárném dokončení, které bylo určitým závazkem na počest XI. všesokolského sletu jsme měli svůj podíl i my, tehdejší dorostenci, kdy jsme pomáhali likvidovat zbořeniště staré sokolovny, škrábat cihly, hasit vápno, na kolečkách vozit hlínu z jámy pro sklep a malý sál. Při tom všem jsme však věnovali mnoho času nácviku naší dorostenecké skladby v sále U Mazálků, kde naše jednota po válce působila.

Skladbu pro dorostence složil rovněž Jan Seehák, kde část skladby pískal celý Strahovský stadion – tuto melodii si pamatuji dodnes. Ohlas u obecnstva obrovský.

To ale předbíhám. Musím se vrátit zpět, kdy po zdařilých cvičeních na generálkách jsme slavnostně odjížděli na svátek všeho sokolstva do Prahy, na Strahov, cíl našeho dlouhodobého snažení. Odjížděli jsme za pěkného počasí z nádraží Blažovice, kde nám Československé dráhy rezervovaly vagon tak zvaný hytlák, v němž se vozil dobytek – byl však absolutně čistý. Na každé stanici nás sokolským „Nazdar“ zdravily spousty lidí – ohromný zážitek – pozdravy jsme opětovali. Tak to bylo až do Prahy.

Po vystoupení z vlaku na Wilsonově nádraží se nás ujali ubytovatelé a odvedli nás do školy na Vinohradech, Legerové ulici, kde již byly připraveny slamníky, na nichž jsme spali. Byla to tělocvična plná mladých kluků, takže o zábavu a natírání obličejů pastou na zuby ve spánku nebyla nouze. Druhý den brzy ráno budíček, snídaně na Strahově, kde nám vařili vojáci v polních kuchyních – pro nás zážitek.

Po snídani nástup na první generálku. Počasí nám nepřálo, dešť plochu stadionu pěkně promácel, takže nástup na plochu během cvičenců na značky nás blátem pěkně pošpinil. Po generálce bylo volno, pak oběd, po obědě volná prohlídka Prahy. Jízda tramvají zdarma, takže jsme projeli Prahu křížem krážem. Navštívili jsme rovněž areál tehdejšího Pražského výstaviště, kde nás nejvíce zaujala 30-ti metrová věž, z níž, připoutáni do padákových popruhů, jsme si vyzkoušeli, jaké to je skákat padákem. Odměnou nám byl pak odznáček padáku.

Další den opět nácvik, to už se počasí umoudřilo a nepršelo, ale bylo chladno. Toto všechno samozřejmě absolvovaly všechny složky. Konečně pak přišel pro všechny vytoužený den. Nad Strahovským stadionem se ráno vyhouplо nádherné sluníčko, bylo teplo a hned lepší nálada. Na naše dorostenecké cvičení nelze zapomenout, když se taková obrovská masa mladých těl sprintem řítí, za obrovského jáсотu a potlesku stotisícového hlediště na svoje značky a předvádí svoji skladbu, které všichni věnovali všechno. Docvičili jsme za stálého potlesku a poděkování starosty ČOS Dr. Truhláře a opět během opustili Strahovský stadion.

Jak jsem se dříve vyjádřil, takový zážitek nelze slovy říci – to se musí zažít.

XI. všesokolský slet se blížil ke svému konci, kdy na závěr následoval triumfální pochod všeho sokolstva rozjásanou Prahou. Jedinou stinnou stránkou této celonárodní velkolepé akce bylo politické napětí, kdy po únorovém puči v roce 1948 se k moci dostává KSČ a do funkce prezidenta dosazen Klement Gottwald, který však při slavnostním pochodu kolem tribuny byl sokolským národem ignorován a sláva byla provolávána prezidentu Benešovi. Slet skončil, my se vrátili s nezapomenutelnými vzpomínkami do svých domovů.

Po té nastala doba persekucí zasloužilých a obětavých členů Sokola, která za 40 let totalitní moci potlačila veškeré idee sokolství, které vytýčili zakládající členové sokolské myšlenky Dr. Miroslav Tyrš a Jindřich Fügner.

Tolik tedy z mých vzpomínek na dobu, kdy být sokolem – byla velká čest.

Vzpomínal tehdejší dorostenec Miloš Florian
ze Sivic

